

## Arrest

nr. 288 041 van 25 maart 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats:** Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat Bahar AKKOÇ  
Bampslaan 19  
3500 HASSELT

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 april 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 20 april 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. AKKOÇ en van advocaat L. RAUX, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, geboren te Odessa op X.

Op 8 januari 2023 kwam verzoeker het Rijk binnen. Hij was in het bezit van een Oekraïens biometrisch paspoort.

Op 10 januari 2023 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het kader van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 288 155.

Op 6 april 2023 besliste verzoeker om naar Egypte te reizen.

Op 20 april 2023 kwam verzoeker op de luchthaven te Zaventem aan met een vlucht uit Sharm El Sheik. Hij werd aan de grensdoorlaatpost tegengehouden en er werd hem een bevel tot terughouding ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

### 2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

#### 2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

#### 2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet met het oog op een terughouding op 4 mei 2023. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

### 2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

#### 2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

### 2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij naar Egypte zal worden teruggedreven terwijl hij geen enkele band heeft met Egypte. Hij was er enkel op vakantie bij een vriend. Hij stipt aan dat hij geen bestaansmiddelen heeft en dat hij zich aldus geen verblijf zal kunnen veroorloven en evenmin in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien. Verzoeker benadrukt dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat hij geen kredietkaart, noch geld bij zich had. Voorts stelt hij dat hij de taal niet machtig is en dus ook niet zal kunnen werken.

Artikel 3 van het EVRM waarvan verzoeker de schending aanvoert luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat verzoeker die net terug is uit Egypte, geen gewag maakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Egypte, die door haar als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren.

In casu beperkt verzoeker zich ertoe te stellen dat hij in een mensonterende situatie terecht zal komen indien hij teruggedreven wordt naar Egypte omdat hij geen bestaansmiddelen heeft.

De loutere bewering van verzoeker kunnen prima facie niet worden gevolgd. Verzoeker is op eigen initiatief op 6 april 2023 naar Egypte vertrokken. Hij had dus blijkbaar wel voldoende bestaansmiddelen om een toeristische reis te ondernemen. Het is op zijn minst bedenkelijk dat iemand die beweert geheel geen bestaansmiddelen te hebben een plezierreis kan onder nemen naar Egypte. Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat hij door het gezin, bij wie hij in België verbleef, werd uitgenodigd om samen op vakantie te gaan, waarbij hij de kinderen van het gezin kon leren windsurfen. Deze verklaring staat haaks op de eigen verklaring van verzoeker. Naar aanleiding van zijn verhoor door de grenscontroleambtenaar verklaarde verzoeker dat hij naar Egypte was gereisd om er een vriend te bezoeken. Op geen enkel moment heeft hij gewag gemaakt van het gegeven dat hij niet alleen reisde of dat hij werd uitgenodigd om op reis te gaan. Uit de stukken van het dossier blijkt nergens dat verzoeker niet alleen reisde, noch blijkt dat het gezin waarmee hij zogenaamd de reis ondernomen contact heeft opgenomen met de grenspost. Ter zitting worden evenmin stukken bijgebracht om aan te tonen dat de reis in het gezelschap van het gezin waarbij hij in België verbleef werd ondernomen. Deze verklaring komt dan ook niet geloofwaardig over.

Aangezien hij bij aankomst in België niet in het bezit was van een kredietkaart, kan aangenomen worden dat hij in Egypte evenmin in het bezit was van een kredietkaart. Hoe verzoeker tijdens zijn verblijf in Egypte in zijn levensonderhoud voorzorg is geheel niet duidelijk. Verzoeker brengt geen enkele toelichting hieromtrent. Wat wel blijkt uit de verklaringen van verzoeker, doch ook niet aangetoond wordt, is dat verzoeker bij een vriend verbleef. Verzoeker brengt geen enkel argument bij waaruit zou blijken dat hij bij een terugkeer naar Egypte niet opnieuw bij zijn vriend zou kunnen verblijven. Aangezien hij een vriend heeft in Egypte is het niet onwaarschijnlijk dat hij ook voor hulp kan aankloppen bij deze vriend.

Waar verzoeker stelt dat hij niet zal kunnen werken omdat hij de taal niet machtig is, volgt de Raad hem niet. Sharm El Sheik is een toeristisch gebied aan de Rode Zee en verzoeker blijkt een fervent windsurfer te zijn en heeft daar ook les in gegeven. Hij toont geenszins aan dat hij geen lessen zou kunnen geven in Sharm El Sheik om wat geld te verdienen en indien nodig in zijn onderhoud te voorzien. De taal is in dergelijk geval geen obstakel.

Los daarvan heeft de bestreden beslissing helemaal niet tot gevolg dat verzoeker zich in Egypte moet vestigen, daar wonen of daar een werk moet vinden. Daarnaast toont verzoeker niet aan dat zijn situatie in België anders zou zijn dan deze in Egypte. Ook in België zal hij zich moeten zien te redden zonder bestaansmiddelen, aangezien hij beweert noch bestaansmiddelen, noch een kredietkaart te hebben en niet in een opvangcentrum verblijft. Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat hij in België wordt opgevangen door een gezin dat hem volledig financieel ondersteunt, doch opnieuw dient de Raad vast te stellen dat hieromtrent niet het minste begin van bewijs wordt aangebracht.

Met zijn summier en vaag betoog maakt verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM prima facie niet aannemelijk.

Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop hij zich beroept.

Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is eveneens een feitenkwestie .

De Raad stelt prima facie vast dat verzoeker geheel nalaat een begin van bewijs van zijn privéleven in België aan te brengen. Tijdens zijn verhoor verklaarde verzoeker geen familie in België te hebben. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker slechts 4 maanden in België heeft doorgebracht, zodat dit reeds een aanwijzing is dat er op deze korte tijd geen sprake kan zijn van een beschermenswaardig privéleven in België.

Met zijn betoog maakt verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM prima facie niet aannemelijk.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. E. VAN DER WEL,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

J. CAMU